

KW
onderzoekt

Prostitutie verdwijnt (uit het straatbeeld)

- DE 'CHAUSSÉE D'AMOUR' VAN WEVELGEM:
VAN 22 NAAR 10 BORDELEN IN DRIE JAAR
- EEN (BIJNA EX-)PROSTITUEE:
"STEEDS MEER HUISVROUWEN
STAPPEN IN DE SECTOR"
- OOSTENDE IS DE ENIGE WEST-VLAAMSE
ROSSE BUURT LIEVER KWIJT DAN RIJK
- BINNENGLUREN IN
EEN WEST-VLAAMS
BORDEEL

De West-Vlaamse prostituee...

VRAAGT GEMIDDELD 89 EURO PER UUR

Er zijn echter grote verschillen naargelang het soort prostitutie. **Seks-werkers in de raamprostitutie verdienen het minst: gemiddeld 59 euro per uur.** Escort en privé leveren het meeste op: 131 euro per uur. Daartussen liggen de verdiensten van sekswerkers in massagesalons (94 euro per uur) en in clubs en bordelen (105 euro per uur).

IS VROUW

Bijna 95 procent van de bekende prostituees in Vlaanderen is vrouwelijk. In West-Vlaanderen ligt dat percentage nog hoger, omdat **mannen en transgenders vooral actief zijn in grootsteden Brussel en Antwerpen.**

Een nuance: mannen en transgenders werken meer verdoken dan vrouwen, in parken of op straat, en zijn daardoor moeilijker bereikbaar.

WERKT PRIVÉ

Iets typisch West-Vlaams: 57 procent van de prostituees in West-Vlaanderen ontvangt in privé-huizen. In Oost-Vlaanderen, Antwerpen en Limburg staat de raamprostitutie helemaal bovenaan, in Vlaams-Brabant de massagesalons. Prostitutie in bars (22 procent) komt in West-Vlaanderen op de tweede plaats, raamprostitutie (14 procent) op de derde. Dat laatste gaat om de raamprostitutie in het Hazegras in Oostende. Massagesalons komen amper voor, sekswerkers op publieke plaatsen werden nog niet gevonden.

ZWIJGT

Slechts 9 procent van de bekende prostituees in Vlaanderen vertellen hun arts of gynaecoloog welke job ze uitoefenen. Dat cijfer stijgt niet. Het bevestigt het taboe dat nog steeds rond sekswerk hangt. Expertise-organisaties vzw Pasop en vzw Ghapro helpen de sekswerkers aan informatie en stellen materialen ter beschikking.

IS BELGISCH

De meerderheid van de bekende prostituees in West-Vlaanderen is Belgisch. **Op de tweede plaats komen West-Europese vrouwen, voornamelijk Franse vrouwen door de nabijheid van de grens en het repressieve beleid in Frankrijk.** Daar is het strafbaar om te betalen voor seks. Sekswerkers uit Oost-Europa vormen de derde grootste groep, voor de vrouwen uit Latijns-Amerika. Noord-Afrikaanse en Aziatische vrouwen, die respectievelijk actief zijn in straat/caféprostitutie en massagesalons, komen in West-Vlaanderen amper voor. In Oost-Vlaanderen en Antwerpen komen de prostituees vooral uit Oost-Europa en werken ze hoofdzakelijk achter het raam. In Limburg komt de grootste groep sekswerkers uit Latijns-Amerika.

IS VOORAL ACTIEF IN JULI EN AUGUSTUS

Dit komt niet omdat er in de kustprovincie dan veel meer volk is. De trend is ook merkbaar in de rest van het land. **"De mensen zijn goedgezind én het vakantiegeld is binnen"**, klinkt het binnen de sector. "Van september tot december is het traditiegetrouw de kalmste periode."

HEEFT 452 CONCURRENTEN

In West-Vlaanderen zijn er 453 sekswerkers bekend. Dat aantal blijft stabiel. Daarmee is **onze provincie de derde prostitutieprovincie van Vlaanderen, na Antwerpen (1.162) en Oost-Vlaanderen (512).** In Limburg (376) en Vlaams-Brabant (277) zijn er minder sekswerkers geteld. Van 78 mensen in de Vlaamse prostitutiewereld is geweten dat ze als escorte geen vaste werkplek hebben.

IS ACTIEF OP DE INVALSWEGEN NAAR KORTRIJK

De grote invalswegen zijn van oudsher de plekken waar je het meeste prostitutie vindt. In West-Vlaanderen blijken de grote wegen van en naar Kortrijk de hotspots: de N8 in Wevelgem, de N43 in Harelbeke, de N50 naar Brugge. **Opvallend is dat er in de Westhoek zo goed als geen prostitutie bekend is.**

IS EEN LATE TWINTIGER

De leeftijdsgroep 25-29 is het meest vertegenwoordigd in de Vlaamse prostitutiecijfers. Zestig procent van alle bekende sekswerkers is tussen 20 en 34 jaar oud. Twee procent is tussen 18 en 20 jaar, **7 procent is 50-plusser.** **Die laatste groep neemt de laatste jaren toe.** "Verontrustend, omdat de meesten van hen geen alternatief hebben", klinkt het. "Ze hebben amper nog kansen op ander werk, hebben meestal geen recht op pensioen en hebben onvoldoende kunnen sparen om eruit te stappen."

Internet vaagt 'kotjes' weg

BRUGGE

Club Trésor langs de Maalse Steenweg staat al maanden te koop. (Foto BP)

Ze bestaan nog, de 'kotjes', maar worden steeds schaarser. Niet dat prostitutie afneemt, alleen wordt ze almaar minder zichtbaar in het straatbeeld. Prostituees prijzen zich aan op het internet en werken van thuis uit, een onopvallend rijhuis of appartement, zonder rode lichtjes. Uit het zicht, van alles en iedereen.

DOOR OLIVIER NEESE & PIETER-JAN BREYNE

Het is u misschien ook al opgevallen: de bordelen langs de kant van de weg zijn aan het verdwijnen. De rode of blauwe neonlampen doven in de straten. Waar de ramen vroeger altijd gelapt waren, kleeft er nu een laag kranten op. Troosteloos. Alleen al in Wevelgem daalde het aantal bars van 22 naar 10. Op de drukke verbindingsweg tussen Maldegem en Brugge is er nog maar één zaak zichtbaar, de andere werden privévilla's, een zelfs een medisch centrum. De raamprostitutie in het Hazegras in Oostende – de enige plek in West-Vlaanderen waar dit soort vorm van prostitutie bestaat – ging fors achteruit. Ook bekende namen zoals De Princesse, waar FC De Kampioenen de binnenscènes van The Pussycat opnam, sloten de deuren. Maar de prostitutie is daarmee niet verdwenen, integendeel. Het werkterrein verlegde zich, naar thuis, naar hotels. Uit het zicht. De hoofdreden: het internet. Voor klanten is het niet meer nodig om langs te gaan bij de 'madam' op je *de boek* te laten zetten.

Van thuis uit kunnen ze zich rustig laten verleiden door de troeven van de sekswerkers, eventueel na het raadplegen van de gespecialiseerde recensiewebsites. In een privéwoning lopen klanten minder het risico om gezien te worden, niet onbelangrijk nu iedereen een smartphone met camera op zak heeft. En de steeds strengere alcoholcontroles zorgen ervoor dat mannen vaker de 'coupekes' links laten liggen.

LIEVER NAAR PARENCLUB

Bovendien kreeg de sector zware klappen door de bankencrisis in 2008. Prostituees zijn net zoals champagne en kreeften een luxeproduct, waarop bespaard wordt als elke euro tweemaal moet worden omgedraaid. Prostituees merken dat er minder zwart geld in omloop is en dat hun klanten minder snel 50 euro van de rekening kunnen doen verdwijnen zonder dat de partner het merkt. "Klanten trekken ook sneller naar parenclubs en gangbangs", klinkt het. "Voor 50 of 60 euro kan je met drie grieten naar bed, met hapjes en drankjes erbij." De *kotjes* worden de laatste jaren door veel

OOSTENDE

De rolluiken van de Moulin Rouge Club langs de Torhoutsesteenweg blijven dicht. (Foto BP)

gemeentebesturen 'opgekuist', om onveiligheid en overlast tegen te gaan. Vaak op vraag van burens en bouwpromotoren. "Na lang gedoogd te zijn geweest, is het van de ene op de andere dag plots een probleem", vertelt iemand uit de sector. "Veelal wordt het protest georkestreerd. De burens hebben hun woning in een weinig aantrekkelijke buurt voor een lage prijs kunnen kopen en

ze ook vaker 'onder de prijs' of gaan ze sneller in op vragen om onveilig te vrijen. Wat de kans op seksueel overdraagbare infecties doet toenemen... Bovendien moeten sekswerkers hun waar ook verkopen en gaan ze steeds verder in het meedelen van gegevens en herkenbare foto's van zichzelf. En het internet *plakt*. Alles wat er ooit op verscheen, blijft staan. Dat kan een zware hypotheek leggen op hun toekomst, wanneer ze overwogen om uit de sector te stappen.

De onderlinge band tussen de meisjes valt weg. Gevolg: dalende prijzen en meer onveilige seks

hopen winst te kunnen maken als de buurt opgewaardeerd wordt. Denk maar aan het Hazegras in Oostende."

HET INTERNET 'PLAKT'

Waar het voor de klanten en de buurt een positieve evolutie lijkt, is het dat voor de prostituees zelf niet. Doordat de meisjes niet meer samenzitten, valt hun onderlinge band weg. Het is al een kwetsbare groep en individueel staan ze minder sterk tegenover klanten die het minder goed met hen menen. Door de grotere concurrentie werken

MOBIELE SECTOR

Het werk voor de overheid en het gerecht, voor wie het al niet eenvoudig is om deze sector in de gaten te houden, wordt nog moeilijker. Prostitutie bevindt zich in een wettelijke schmerzzone. Sekswork op zich is niet strafbaar, wel het aanzetten tot en het reclame maken voor. Prostitutie is ook geen erkend beroep. De sector, die al in een taboesfeer hangt, is dan ook nog eens heel gesloten. Het is bovendien een heel mobiele sector. Er is een constante in- en uitstroom, mensen wisselen geregeld van naam. Sommigen oefenen de job zeven dagen op zeven uit, andere maar één maand en keren dan terug naar hun thuisland. Sommigen doen het fulltime, anderen 's avonds na hun werk. Het gerecht probeert dit in de gaten te houden door regelmatige bezoeken. Maar doordat prostituees steeds meer 'ondergronds' gaan, verliezen ze het zicht en de controle.

INGELMUNSTER

De gevel van de Colton Club in de Bruggestraat is aan het afbrokkelen. (Foto FODI)

KURNE

De Pin Up Club in de Brugsesteenweg staat er leeg en troosteloos bij. (Foto OV)

De West-Vlaamse Chaussée d'Amour is steendood

"Het is hier dood, meneer. Steendood!" Een uitbater van een privéclub in Wevelgem windt er geen doekjes om als we vragen hoe de zaken gaan. "De burgemeester zal krijgen wat hij wil: de privéclubs in Wevelgem zullen allemaal verdwijnen."

DOOR AXEL VANDENHEEDE EN OLAF VERHAEGHE

Van 22 naar amper 10 in drie jaar: de West-Vlaamse Chaussée d'Amour, de Kortrijkstraat-Menenstraat in Wevelgem, heeft veel van zijn pluimen verloren. "De afgelopen jaren heeft een aantal bars noodgedwongen de deuren moeten sluiten", aldus een uitbater die liever niet met naam in de krant komt. "En er zullen er nog volgen. Logisch, want als uitbater worden we weggepest door het gemeentebestuur. Een belasting van 5.000 euro per jaar, controles door de politie en overheidsinstanties zoals de RSZ en de sociale inspectie, almaar strengere eisen rond brandveiligheid... Nu hebben we te horen gekregen dat we een nieuw brandalarm moeten installeren. Wie dat niet doet, riskeert zijn 'boetiek' te moeten sluiten omdat zijn vergunning kan worden ingetrokken. Akkoord, je moet in orde zijn. Maar een aantal maatregelen is vergezocht."

Bezieler van die maatregelen is burgemeester Jan Seynhaeve (CD&V), die het grote aantal bars en privéclubs in zijn gemeente én de daarbij horende visuele vervuiling vijf jaar geleden beu was. "Toen we in september 2012 een strikt reglement rond bars uitwerkten, was dat niet omdat we geen enkele bar meer wilden in Wevelgem. Wel wilden we vermijden dat een zaak die stopte meteen door een andere werd vervangen."

GESCHIKTHEIDSVERKLARING

"In het reglement staan tal van zaken vermeld waaraan een uitbater zich moet houden. Het gaat bijvoorbeeld om het aantal en soort lichtpunten dat gebruikt mag worden. De lampen mogen niet flikkeren en moeten in dezelfde kleur zijn. De bar of privéclub mag ook niet te dicht bij een school liggen, een horecazaak, een gebouw van de eredienst... In die zin hebben we de afstand eind vorig jaar, toen het reglement een update kreeg, verdubbeld: van 100 naar 200 meter. Let wel, die nieuwe afstandsregel kunnen we enkel toepassen als we een aanvraag voor een nieuwe club krijgen."

"Verder houdt het reglement een geschiktheidsverklaring in. Zonder zo'n attest kan je geen eigenaar of uitbater zijn. De geschiktheidsverklaring moet aangevraagd worden bij het schepencollege en omvat onder meer een kopie van de brandpolis en een uittreksel uit het strafregister in het

Nederlands. Ook de stedenbouwkundige aspecten van het pand moeten volledig in orde zijn."

Opvallend: volgens de burgemeester was het merendeel van de uitbaters niet tegen zo'n reglement. "Dat bleek tijdens een vergadering eind 2012 waarop we iedereen hadden uitgenodigd. Wel hoorden we toen dat sommige uitbaters zeiden dat ze nog maar een jaartje verder gingen doen en daarna zouden stoppen of met pensioen gaan. Het is namelijk zo dat het reglement in januari 2013 inging en elke uitbater een jaar de kans kreeg om zich in regel te stellen. In elk geval hebben veel bars en privéclubs sinds begin 2013 de deuren gesloten en is er nog geen enkele nieuwe bijgekomen. Sommige worden wel nog overgenomen, maar als een bar te lang dicht blijft,

"We wilden vermijden dat een zaak die stopte meteen door een andere werd vervangen"

wordt ze geschrapt. Als er zich dan een overnemer meldt, beschouwen we het pand als een nieuwe bar en passen we strikt het reglement toe."

Naast het strenge reglement moeten uitbaters van een bar of privéclub ook jaarlijks een extra belasting van 5.000 euro betalen. Burgemeester Seynhaeve: "Doen ze dat niet en zijn ze huurder, dan wordt de eigenaar aangesproken. Doet de uitbater niet vrijwillig aangifte van zijn zaak, dan komt daar een boete van 20 procent bovenop. In totaal gaat het dan om 6.000 euro. Tot slot moet ik zeker de intensieve controles vermelden."

SAMEN MET RSZ EN RVA

Bij die controles is politiezone Grensleie telkens van de partij. "Er zijn twee soorten controles", legt de coördinator van de sectie mensenhandel van de politiezone uit. "De periodieke en de georganiseerde. Bij een periodieke controle gaat de politie ter plaatse met twee personen en kijkt welke meisjes aanwezig zijn. Bij een georganiseerde controle zijn niet alleen de politie maar ook

Een bar openen in Wevelgem?

- ✓ Je zaak moet **200 meter** van scholen, horecazaken en kerken liggen
- ✓ De lampen aan de gevel mogen **niet flikkeren**
- ✓ Elk jaar moet je **5.000 euro** belasting betalen aan de gemeente

de RSZ, de RVA, de sociale inspectie en de overheidsdienst Financiën betrokken." Tijdens een georganiseerde controle, die enkele keren per jaar plaatsvindt, worden de bars en privéclubs nauwgezet gecontroleerd. "De politie kijkt of er geen illegalen of minderjarigen werken en de RSZ of de bar in orde is met de sociale zekerheid. Dat is regelmatig een probleem: uitbaters betalen vaak te weinig bijdragen."

RONSELEN

"Zwartwerk komt bijna nooit voor. Wel gebeurt het dat meisjes geen arbeidskaart hebben om in België te mogen werken. Het gaat vaak om meisjes met de Spaanse, Portugese of Italiaanse nationaliteit die een Zuid-Amerikaanse of Afrikaanse achter-

grond hebben.

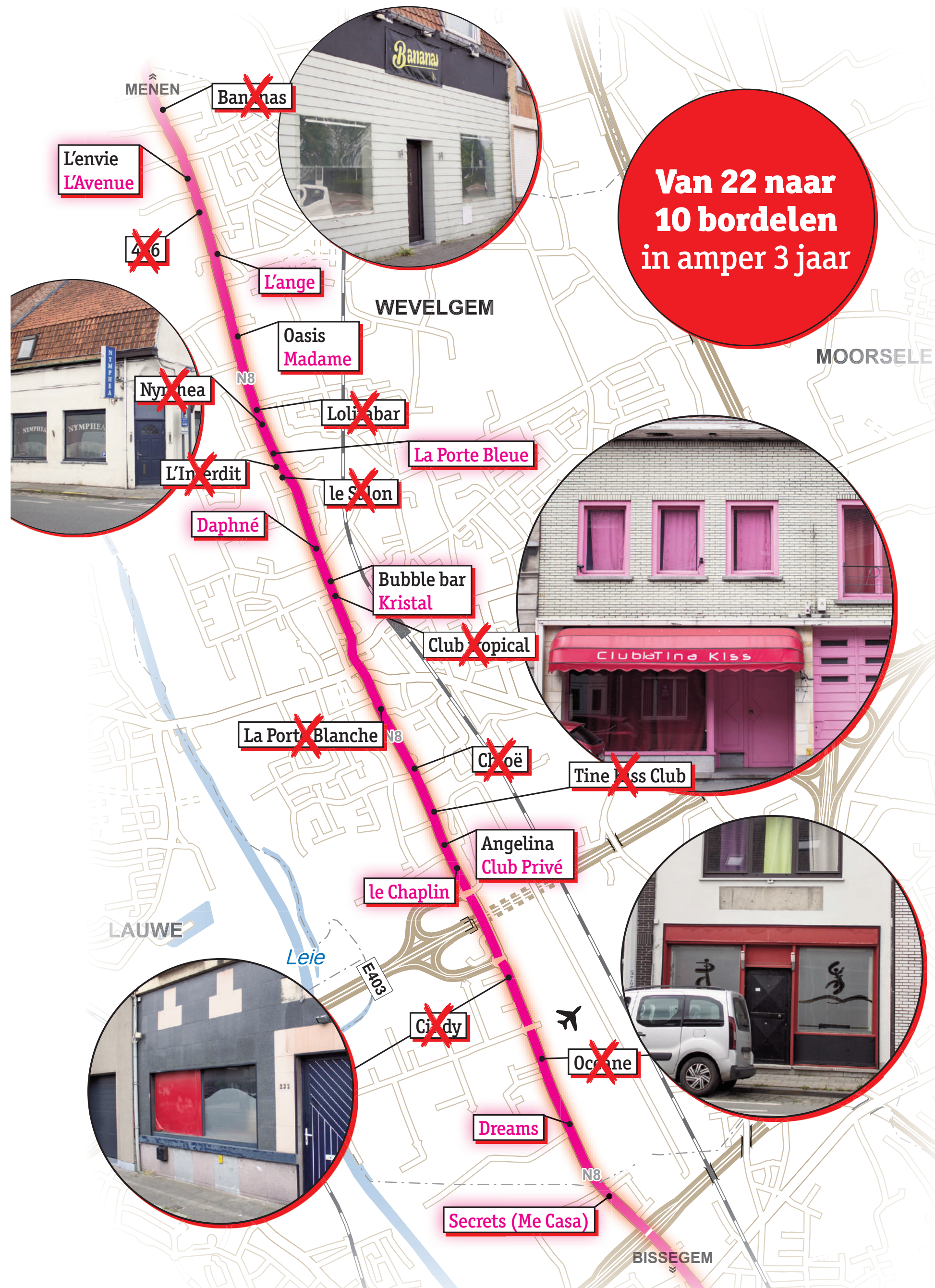
Ook Franse vrouwen hebben soms niet de juiste documenten om hier te werken. Dan is het onze taak om ze de grens over te zetten." Volgens de coördinator is het opmerkelijk hoeveel verloop er is bij de bars. "Er zijn maar weinig meisjes die twee maanden in dezelfde bar of privéclub werken. Dat zien we bij de periodieke controles wanneer de namen worden geregistreerd. Die meisjes blijven maar een aantal weken en zijn dan plots verdwenen, wellicht werken ze hier tot ze volgens hen genoeg geld hebben verdiend. We zien ook almaar meer meisjes uit Hongarije en Roemenië en minder uit Frankrijk. Wellicht worden zij via het internet geronseld."

FABRIEKEN

Dat stelt ook de uitbater vast. "Er zijn nog privéclubs die goed draaien in Wevelgem, maar dat zijn dan eerder fabrieken waar een pak meisjes werken. Vaak komen die meisjes dan nog uit voormalige Oostbloklanden en zijn ze na enkele weken alweer weg. Dat is niet mijn manier van werken en dat wil ik zo houden. Bij mij komt ook niet iedereen erin. Ik kijk eerst welke mannen er willen binnenkomen. Als die heel jong zijn of geen *sérieux* uitstralen, doe ik de deur zelfs niet open." De uitbater stelt vast dat de klanten wegblijven. "Vroeger werkte ik met vier, vijf meisjes, nu nog met amper een. En die moet maar een aantal uur per week komen, want er is gewoon geen werk voor haar. We zien niemand meer. Je moet maar eens door de Kortrijk- en Menenstraat passeren na 20 uur, het is hier dood. Wat zeg ik, steendood! Vroeger staken 's avonds veel Fransen de grens over, dat is nu ook verleden tijd. Volgens mij komt dat onder andere door die scherpe grenscontroles in het kader van het antiterrorisme."

Burgemeester Jan Seynhaeve. (Foto RN)

“Steeds meer huisvrouwen stappen in onze sector”

WEST-VLAAMSE PROSTITUEE RACHEL HOUDT ER NA TWINTIG JAAR MEE OP

Binnenkort zet Rachel een punt achter haar twintigjarige carrière als escorte in het noorden van West-Vlaanderen. Ze werkte aanvankelijk in dienst van een bureau, later als zelfstandige, en kent ook de andere sectoren in de West-Vlaamse prostitutiewereld van binnenuit. En daar heeft ze de jongste jaren heel wat zien veranderen.

DOOR NANCY BOERJAN

Rachel was jong, had een foute relatie achter de rug, geen diploma hoewel ze er de capaciteiten voor had, rolde van de ene job in de andere en geraakte in financiële problemen. Prostitutie leek een uitweg, een manier om snel geld te verdienen. Ze was er ook nieuwsgierig naar. Ze aarzelde een tijdlang, had intussen enkele korte relaties waarin ze weinig respectvol werd behandeld, en belandde op het punt waarop het leven haar niet veel slechter meer leek te kunnen worden. Ze hakte de knoop door: “Ik ben heel bewust aan mijn carrière als escorte begonnen, ik wist goed wat ik deed. Ook al zat mijn hoofd aanvankelijk vol vreselijke scenario’s, die achteraf beschouwd zelden zijn voorgevallen.”

Het beeld dat ze zich vooraf van de prostitutiewereld had gevormd, bleek slechts deels te kloppen: “De media zetten enerzijds – terecht – de mensenhandel, drugs en criminaliteit in de verf, anderzijds bericht men graag over het luxesegment dat dan nogal sprookjesachtig wordt voorgesteld, zeg maar genre *Pretty Woman*. Terwijl het grootste deel van wat onder de noemer prostitutie valt, zich daar tussenin afspeelt.”

MENTALE INZET

Rachel noemt zichzelf eigenzinnig, ze pakt de zaken aan zoals ze dat zelf wil. Ze solliciteerde bij een club, maar dat bleek niet wat ze zocht: “Per klant werd een half uurtje voorzien, wat nog het liefst

werd herleid tot tien minuten terwijl de klant wel voor een half uur betaalde. Van de 75 euro die dat opbracht, diende ik de helft aan de uitbater af te staan. Daarvoor wilde ik niet uit de kleren gaan.” Ze zocht contact met escortebureaus die ze in de krant vond: “Drie deden niet eens de moeite om de telefoon op te nemen. Bij de vierde kreeg ik een vriendelijke dame aan de lijn, die me uitnodigde voor een gesprek. Ik ben mijn carrière bij haar begonnen, heb veel van haar geleerd. En toen ze er even later zelf mee ophield, voelde ik me sterk genoeg om in mijn eentje verder te gaan.”

Rachel bereikt haar klanten via internet en advertenties in kranten. De prostitutiesector moet het om logische redenen niet hebben van mond-tot-mondreclame, maar op gespecialiseerde fora worden goeie en betrouwbare adressen wel vlot uitgewisseld. “Ik ben er altijd van uitgegaan dat ik elke klant met respect en integer behandel, maar dat ik ook zelf met respect wil bejegend worden. Daar ben ik bijzonder duidelijk in, en dat heeft al die tijd uitstekend gewerkt. De keren dat er een misverstand bleek te zijn, kan ik op één hand tellen.” Die aanpak liet haar bovendien toe om de job vol te houden. Want hoewel ze zich er naar eigen zeggen goed bij voelde, wil ze de realiteit niet verbloemen: “Prostitutie vergt een bepaalde inzet, niet het minst mentaal, die je niet mag onderschatten. Je gaat op een heel *speciale* manier om met mensen en bent je daar voortdurend van bewust. Ik wist dat ik dit niet altijd zou blijven doen.”

“

“Ik word ouder en wil geen toegevingen doen om klanten te behouden”

Uit het milieu stappen is gemakkelijker gezegd dan gedaan. “Ik heb er veel gekend die er niet uit geraken. Je verdient in een paar dagen meer dan anderen in een hele maand. Zeker als je je inkomsten niet aangeeft, wat in dit milieu wel vaker gebeurt. Je went gauw aan dat snel verdiende geld. Probeer dan maar eens een ‘gewone’ job te vinden, waarmee je je levensstijl kan aanhouden. Die vind je in elk geval niét aan de kassa van een warenhuis. Dus ofwel moet je ermee om kunnen dat je veel minder verdient en je leven daar naar herschikken. Ofwel moet je je goed voorbereiden op een uitstap en bereid zijn om te *werken* aan een nieuwe toekomst, door eventueel alsnog

een diploma te halen.” Waarom ze er zelf straks mee ophoudt? “Ik word er niet jonger op, en heb geen zin om op termijn toegevingen te moeten doen om klanten te behouden.”

CRISIS EN DUMPINGPRIJZEN

Rachel werkte de voorbije tien jaar in stabiele omstandigheden, al zag ze het prostitutiemilieu rondom zich wel degelijk veranderen. “De crisis heeft zich in de hele sector doen voelen. Maar mijn cliënteel behoort tot de betere middenklasse. Niet dat ik ooit iemand uitgesloten heb, maar de aard van mijn diensten brengt gewoon een hoger tarief met zich mee. Dat publiek beschouwt een bezoek aan mij als iets wat hen mentaal gezond houdt en ze geven die uitgave dan ook voorrang. De meesten komen niet zo vaak, om de paar maanden of om het half jaar, maar doordat ik een trouw cliënteel opbouwde, was mijn agenda nooit leeg. Ik merkte de crisis louter aan het feit dat ik voordien inderdaad méér mensen moest weigeren door tijdsgebrek, maar mijn omzet ging geen moment omlaag. In het segment dat op een minder goedgeoed publiek mikt, zoals de raamprostitutie, heeft de crisis wel flink huis gehouden: die klanten besloten algauw om de 50 euro die ze voor een beurt betalen, toch maar liever op zak te houden.”

Een andere evolutie is de enorme instroom van Oost-Europese meisjes in ons land. “De gevolgen zijn dezelfde als die bij de tewerkstelling van Oost-Europese vrachtwagenchauffeurs: ze komen hier werken aan dumpingprijzen, en zorgen zo voor oneerlijke concurrentie. De meisjes zijn tot alles bereid,

tegen veel lagere prijzen. Als ze al iets meer vragen, is het omdat ze bereid zijn grote risico’s te nemen door bijvoorbeeld seks zonder condoom toe te laten.” Ook deze evolutie maakt vooral slachtoffers in de lagere segmenten. “Want wie het zich kan permitteren, betaalt liever iets meer, goed wetende dat men dan ook kan rekenen op veiligheid en discretie.”

Het is volgens Rachel een misvatting dat de Oost-Europese meisjes tegen hun wil of met valse beloftes naar hier worden gehaald. “Dat was vroeger zo, maar doorgaans weten ze tegenwoordig goed waarom ze naar het westen komen. Ze werken hier een of twee weken ‘aan de lopende band’ en trekken dan opnieuw voor enkele weken naar hun thuisland waar ze royaal kunnen leven van wat ze hier verdienen. Velen maken daarbij een *tournee*: drie dagen Antwerpen, drie dagen Brugge, Gent... Je vindt hun data en locaties via internet. Maar dat is vooral een grootstedelijk fenomeen.”

CHAUSSÉE D’AMOUR IN ‘T ECHT

Meisjes die wel gedwongen in de prostitutie belanden, vind je in de bars. “In West-Vlaanderen is er geen bar meer die niét in handen is van Albanen of tenminste door hen gecontroleerd wordt. Het scenario van die overnames gebeurt letterlijk zoals je dat in de serie *Chaussée d’Amour* zag. Ze komen de uitbater eerst wat jennen, vernielen een en ander in de bar. Een dag later komt een andere groep langs, die aangeeft dat men blijkbaar *bescherming* nodig heeft, die zij tegen een stevige vergoeding aanbieden. Want anders kon er wel eens erger gebeuren. Dat getreiter gaat zo lang door tot er voor de barhouder niks anders meer op zit dan zijn zaak goedkoop over te laten of zich helemaal aan hun eisen aan

te passen. Ook de meisjes zijn bang, én betalen voor zogenaamde bescherming die ze helemaal niet krijgen in zo’n bar, integendeel. Op het vlak van veiligheid is werken via een escortbureau veel beter dan in een bar.” Maar de wantoestanden aanpakken, blijkt moeilijk: in de bars worden *kamers* verhuurd, geen meisjes, dus is er ook geen sprake van prostitutie. Van de moordende grootstedelijke concurrentie hebben West-Vlaamse prostituees naar verluidt geen last. Ook een subgenre als studentenprostitutie is hier onbestaand. Wél kenmerkend voor West-Vlaanderen is

“

“Die Oost-Europese meisjes zijn tot alles bereid, tegen veel lagere prijzen”

wat Rachel ‘huisvrouwenprostitutie’ noemt: gewone vrouwen die hun diensten via sites aanbieden, niet het minst buiten de steden. Een fenomeen dat sinds vijf jaar opgang maakt. “En daar hoef je geen fotomodel voor te zijn. Het volstaat een troef te kunnen uitspelen – een weelderige

boezem, een bepaalde *specialiteit*... – om hier goed munt uit te slaan.”

ONZEKERE KLANTEN

Of ook de klanten evolueerden? “Er zijn trends, hoewel ik niet weet hoe die ontstaan. Vijf jaar geleden kreeg ik plots veel vragen naar seks zonder condoom en extreme seksvormen als sm en plasseks. Twee jaar later vroeg quasi niemand er nog naar.”

“Opvallend is ook de onzekerheid van veel jonge mannen tussen 18 en 30 vandaag, over hoe dikwijls ze moeten *presteren* en de grootte van hun penis. Uit de porno waarmee ze zijn opgegroeid, halen ze een compleet onrealistisch beeld van wat seks is.”

BUSINESSMODEL

Rachel benadrukt de noodzaak van een professionele aanpak van prostitutie. “Ik heb altijd geïnvesteerd van zodra mogelijk: in kledij en materialen, maar ook in een ruimte waar ik mensen aangenaam kan ontvangen. Ik analyseerde de verwachtingen en speelde daarop in, ik hield er kortom een heus businessmodel op na.” Ze meent dat net een gebrek aan professionaliteit veel meisjes in de sector de das omdoet.

In een strengere aanpak van prostitutie om wantoestanden uit de wereld te helpen, ziet ze geen heil, wel in een officieel statuut. “Prostitutie blijven marginaliseren biedt geen uitkomst. Prostitutie is er en zal altijd blijven bestaan.”

Een organisatie die prostituees begeleidt en ondersteunt, vindt ze niet minder dan een must: “Je staat er verstoeld van hoe weinig veel meisjes weten over veilig vrijen en hygiëne, laat staan over hoe ze de zaken best financieel aanpakken of hoe ze mentaal met deze job moeten omgaan. Daarom kan er binnen de CAW’s (*Centra voor Algemeen Welzijnswerk, red.*) die al in elke stad bestaan, niet een afdeling voorzien worden om vrouwen die overwegen om in de prostitutie te stappen, te informeren, te begeleiden en zo nodig door te verwijzen?”

Rachel wil niet herkenbaar in beeld om haar toekomst in haar nieuw beroep niet te hypothekeren. (Foto Benny Proot)

“Ons werk wordt moeilijker”

‘THUISPROSTITUTIE’ MAAKT DE ZOEKTOCHT NAAR MISBRUIK LASTIG VOOR HET WEST-VLAAMSE PARKET

Hoewel prostitutie op zich niet strafbaar is, hangt er rond de sector wel een zweem van criminaliteit. Fenomenen als uitbuiting, mensenhandel, zwartwerk en afpersing zijn nooit veraf. De sectie mensenhandel van het West-Vlaamse parket telt drie magistraten die voltijds met de problematiek bezig zijn. “Wij zijn enkel op zoek naar de misbruiken en de uitbuiting in die wereld”, zeggen substituit-procureurs Manuel Manderick en Frank Demeester.

DOOR LAURENS KINDT

“Dat er bars verdwijnen, dat klopt”, merkt ook Frank Demeester. “Dat komt door de crisis en door het internet, niet omdat wij ze wegjagen. Dat betekent natuurlijk niet dat er minder prostitutie is. Het is alleen minder zichtbaar. Wij zijn enkel op zoek naar de misbruiken en de uitbuiting in die wereld, fenomenen die meer voorkomen in de bars dan bij mensen die zich bij wijze van spreken in hun eigen living prostitueren. In een bar is er altijd een uitbater, het risico dat die de meisjes uitbuit, is groter. Een voordeel van die bars is dan weer dat je een vaste locatie hebt die je kan controleren. Bij internetadvertenties is dat niet het geval. Het internet en het verdwijnen van bars hebben er ons werk niet gemakkelijker op gemaakt.”

Hoe uit zich dat concreet? Hoe gaan jullie te werk?

Frank Demeester: “Je moet ervoor zorgen dat je een goed beeld hebt van de prostitutiewereld. Wie werkt daarin, hoe verloopt dat allemaal, is daar geen misbruik? Elke van de 19 West-Vlaamse politiezones heeft mensen die zich met deze problematiek bezighouden en de federale gerechtelijke

omdat de buurt meldt dat er toch wel verdacht veel mannelijk bezoek is. Visites die bovendien nooit lang duren. Soms stoot je dan op misbruik. Die Chinese dames bijvoorbeeld, die werden allen hun paspoorten afgenomen. En toch weigeren ze te getuigen. *We zijn hier graag*, zeggen ze dan. Dat Chinese milieu is heel gesloten. Die meisjes worden bang gemaakt voor de politie en dan is het cruciaal dat je zo’n huisbezoek heel tactisch aanpakt.”

Misbruiken zijn er dus wel degelijk, ook in West-Vlaanderen.

Manuel Manderick: “Nederland heeft prostitutie helemaal gelegaliseerd en zelfs daar heb je misbruik. Het is dus nooit uit te sluiten. Maar de pakkans is groot. Er is een onderscheid tussen de Belgische meisjes en de buitenlandse. Die laatste spreken vaak alleen hun moedertaal en dat maakt ze extra kwetsbaar. Zo komen sommige meisjes met hun zogenaamde vriendje naar hier en worden ze gedwongen om zich te prostitueren. Het bekende systeem van de loveboys. Die meisjes getuigen nooit tegen hun pooier, uit angst maar ook gewoon omdat ze echt verliefd zijn op die jongens. Zo hadden we een Albanees meisje dat op het proces tegen haar vriendje plots een notariële akte uit Albanië bovenhaalde waaruit zou moeten blijken dat ze helemaal niet misbruikt werd door die jongen. Achteraf bleek dat dit meisje gewoon door haar moeder verkocht was aan die jongen en dus in feite als zijn ‘bezit’ beschouwd werd.”

Ook die angst om te praten bij een slachtoffer is een rem op jullie werk.

Frank Demeester: “Als we op uitgebuite prostituees botsen, kunnen we die het wettelijk erkende statuut van ‘slachtoffer van mensenhandel’ geven. Zo wordt hen tijdelijk verblijfsrecht toegekend en krijgen ze onderdak in een opvangtehuis. Het is soms de enige manier om het meisje uit het milieu te halen en haar vertrouwen te winnen, ook al duurt dat soms weken. De angst zit er echt diep in. Bij Nigeriaanse bendes zijn voodoo-praktijken heel wijdverspreid. Daarbij worden de haren en de nagels van die meisjes in Nigeria afgeknipt en met een speciale spreuk bezworen. Een deel krijgen ze mee naar België, een deel blijft bij de voodoo-priester. Wie zich niet gedraagt in België, kan dan via die voodoo gestraft worden. Ook hun familie wordt bedreigd. Wij zouden dat afdoen als flauwekul, maar in Nigeria gelooft iedereen in voodoo, tot zelfs de vrouw van de president. Als we bij een huisbezoek haren of nagels in een hoekje zien liggen, weten we hoe laat het is. Soms krijgen die mensen zelfs de opdracht om het condoom van hun laatste klant naar hun voodoo-priester op te sturen.”

Alert zijn, is de boodschap. Al ligt het misbruik er soms ook vingerdik op.

“Als je twijfels hebt over de leeftijd van een meisje, bel de politie”, zegt het parket. (Foto BP)

“

“Ons eerste doel is dat de prostituee weet dat de politie er ook voor haar is”

MANUEL MANDERICK

politie heeft een gespecialiseerde sectie. Over onze werkwijze gaan we om evidente redenen niet te veel uitweiden, maar we proberen altijd een huisbezoek te doen. We struinen internetadvertenties en contactadvertenties in bepaalde kranten af, hoewel die eigenlijk illegaal zijn want je mag geen reclame maken voor prostitutie.”

Zo’n huisbezoek, hoe moeten we ons dat voorstellen? De politie komt wellicht soms op onverwachte plekken?

Manuel Manderick: “Het is in de eerste plaats de bedoeling dat de prostituee weet dat de politie er ook voor haar is. Vrouwen prostitueren zich soms echt in huizen en buurten waar je dat allerminst zou vermoeden. Ooit botsten we zo op een groep Chinese vrouwen in een anoniem appartement in Oostende. We komen dat dan te weten

“

“Als we haren of nagels zien liggen, weten we: voodoo-praktijken”

FRANK DEMEESTER

Manuel Manderick: “De eigenaar van een club in Aalbeke maakte het wel heel erg bont. De man had een camera geplaatst in zijn zaak en filmde hoe hij zelf een meisje bij de haren door de bar sleurde. Het meisje had, buiten zijn weten om, een afspraak met een klant gemaakt en moest daar blijkbaar voor gestraft worden. Hij bewaarde die beelden, net als de opname van een vrijpartij, en dreigde ermee het filmpje van de vrijpartij op Facebook te plaatsen zodat haar hele familie het zou zien. Toen we die laptop vonden bij een huiszoeking, hadden we al meteen nuttig bewijsmateriaal. Een andere verdachte van mensenhandel kon moeilijk zijn interesse voor prostitutie en uitbuiting loochenen, want bij een huiszoeking in zijn cel in de gevangenis bleek dat hij naar de serie *Matroesjka’s* zat te kijken...”

Prostitutie gaat ondergronds, maar is tegelijkertijd overal. Op het internet, in de kranten. Het gevaar dreigt dat het gebanaliseerd wordt. Hoe gaan rechters daar mee om?

Frank Demeester: “We horen dat argument vaak van advocaten van verdachten in prostitutiezaken. *Waarom pakken jullie mijn client aan? Dit gebeurt toch overal*, klinkt het dan. Daarom proberen wij alle rechtszaken uit West-Vlaanderen die met prostitutie te maken hebben, door dezelfde rechter te laten behandelen die in de vier rechtbanken in onze provincie gaat zetelen. Die magistraat heeft kennis van zaken en kan vergelijken. Op die manier is het ons toch al gelukt om tot correcte en proportionele veroordelingen te komen.”

Hoe kunnen klanten misbruik herkennen? Hoe weten ze of ze met een uitgebuite prostituee te maken hebben?

Frank Demeester: “Het staat natuurlijk niet op hun voorhoofd geschreven. Maar als je twijfels hebt over de leeftijd van het meisje, ga dan weg en meld het aan de politie. Klanten hoeven op zich niets te vrezen van de politie. Ook als het meisje geen andere taal dan haar moedertaal spreekt, moet er een belletje gaan rinkelen. Klanten moeten sowieso goed opletten want prostitutie staat nooit op zich. Er is altijd kans dat er iets anders mee gemeoid is: witwas, mensenhandel, drugs of zwartwerk. Let op: een huisvrouw die wat bijverdient op haar zolderkamer en dat aangeeft bij de belastingen, hoeft niets te vrezen. Ook haar klanten niet. Ons werk begint bij de uitbuiting.”

“Prostitutie volgt het geld: daardoor is het aanbod het grootst in Brugge en Kortrijk”

De hele prostitutiesector in ons land is goed voor een geschatte omzet van bijna een miljard euro. Het Hazegras, de rosse buurt van Oostende, zou daarvan goed zijn voor 12 miljoen euro. Dat blijkt uit onderzoek van de KU Leuven.

DOOR PIETER-JAN BREYNE

Wetenschappelijk onderzoek naar prostitutie? Het is, dat zal u niet verbazen, eerder zeldzaam. “Ondergrondse activiteiten, zoals prostitutie, kunnen we per definitie niet strikt meten”, zegt Stef Adriaenssens, prof economische sociologie aan de KU Leuven. “Het is dan ook onmogelijk om cijfers te berekenen met eenzelfde precisie als van andere, bovengrondse sectoren.” Toch waagde hij zich aan een schatting: in 2015 was prostitutie in ons land goed voor een omzet tussen 820 en 920 miljoen

euro, een pak méér dan wat daarvoor werd aangenomen.

RIJKERE BEWONERS

Stef Adriaenssens en collega's Jef Hendrickx, Wim Heylen en Thomas Machiels deden vooral onderzoek naar de meest zichtbare vorm: raamprostitutie. Ze vonden *red light districts* of rosse buurten in Antwerpen, Brussel, Gent, Luik, Seraing en Oostende en gingen in totaal 39 keer ter plaatse (waarvan 8 keer in Oostende) om het aantal bordelen, prostituees, klanten én transacties te tellen. Op basis daarvan konden ze schattin-

gen doen voor een heel jaar. De prijzen per transactie vonden ze op gespecialiseerde websites. “Sinds een jaar of vijftien weren stadsbesturen raamprostitutie uit steeds meer buurten, en gedogen ze het nog maar in enkele stra-

“De groei van de privésector compenseert volledig de achteruitgang van de raamprostitutie”

STEF ADRIAENSSENS
KU Leuven

ners komen die minder tolerant zijn tegenover prostitutie. Voor de klant is online interessanter: daar heb je meer keuze en privacy. Waarom er dan toch nog rosse buurten bestaan? Sommige mannen willen de vrouwen eerst in levenden lijve bekijken en ‘keuren’, voor ze hun keuze maken. Het gaat hen om de totaalbeleving: eerst het *windowshoppen*, dan de seks.”

ONZICHTBAAR

“De achteruitgang van raamprostitutie en clubs en bordelen wordt volledig gecompenseerd door de groei van de escort- en privésector”, zegt professor Adriaenssens. “Escort en privé zijn echter haast volledig onzichtbaar. We weten wel dat ze het geld volgen: waar er veel geld in beweging is, zoals rond Brugge en Kortrijk, is het aanbod het grootst.”

Opbrengst: 820 tot 920 miljoen euro

Raamprostitutie

geschatte jaarlijkse omzet

Antwerpen	62 miljoen euro
Brussel (Schaarbeek)	26 miljoen euro
Gent	23 miljoen euro
Oostende	12 miljoen euro
Seraing	11 miljoen euro
Brussel (Sint-Joost-ten-Node)	8 miljoen euro
Luik	1,4 miljoen euro

Raamprostitutie

gemiddelde prijs per transactie

Luik	81,39 euro
Antwerpen	68,25 euro
Gent	63,02 euro
Brussel (Schaarbeek)	61,79 euro
Seraing	60,89 euro
Oostende	60,89 euro
Brussel (Sint-Joost-ten-Node)	41,78 euro

Geschatte omzet per soort prostitutie

Escort en privé	475 miljoen euro
Raamprostitutie	150 miljoen euro
Massagesalons	120 miljoen euro
Clubs en bordelen	90 miljoen euro
Straatprostitutie	5 miljoen euro

“Dat de projectontwikkelaars mij maar snel uitkopen...”

Het Hazegras in Oostende is een kleurrijke en levendige wijk. De neonlichten van de enige echte rosse buurt in West-Vlaanderen verlichten mee de stijlvolle hoogbouw van projectontwikkelaars. Daartussen hier en daar nog vissershuizen en sociale woningen. De bewoners zien hun wijk evolueren. “De prostitutie dooft hier uit. Gelukkig maar.”

DOOR ILSE NAUDTS

Het is druk op het terras van café Hazegras. De eerste warme lentedagen lokken veel mensen naar buiten. Mannen en vrouwen drinken een biertje of een glas wijn. Je voelt de authentieke volkse sfeer van de voormalige vissersbuurt. Een zwarte Mercedes met geblindeerde ruiten rijdt het terras voorbij en mindert vaart als hij de Oesterbankstraat indraait. “Daar komt er eentje gluren”, grinnikt een man op het terras. Een alledaagse opmerking in het café. Want inderdaad, om de hoek verlichten neonlichten de ramen van de meisjes van lichte zeden. Af en toe stopt er een auto voor de deur, stapert er een meisje uit en loopt ze een van de bars binnen. De voertalen zijn Engels en Frans. Een van de meisjes probeert een klant te lokken. Gegiechel gevolgd door een bitse snaauw... Een schril contrast met het sappige Oostends en de bulderlappende klanten op het terras van café Hazegras. “Vroeger waren dat hier allemaal cafés,

mevrouw. Met meisjes van bij ons. De prostitutie was er, maar je kon er ook gewoon iets gaan drinken met je familie of vrienden. Zelfs met kinderen. Nooit-last gehad”, zegt buurvrouw Rosanne. “De laatste jaren hoor je hier geen Vlaams meer in de straat. De meisjes komen van overal. Je kan er niet meer tegen klappen. En het is elke week wel iets. Een vechtpartij, een hoer die ruzie maakt met een vervelende klant of een concurrente... Ik kijk echt niet uit naar de zwoele zomeravonden. Met mijn raam open slapen zit er niet in.” Rosanne woont al 41 jaar in het Hazegras. Haar woning in de Slachthuisstraat ruilde ze in voor een nieuwbouwappartement in het indrukwekkende Icon-gebouw, waar ook koning Albert II een appartement heeft. “Ik zie hem soms staan op zijn terras. Af en toe zwaait hij terug.” Albert er nu recht naar beneden als je in de verte zo’n mooi uitzicht hebt. Wij hebben alleen last van het lawaai en de rommel. Elke mor-

gen vinden we bierblikken en condooms. Smerig!” Het Icon-gebouw, gebouwd door de groep Sluyter, is een van de opvallendste nieuwbouwprojecten in het Hazegras, dat de jongste jaren het jachtterrein lijkt van projectontwikkelaars. Vastgoedkantoor Verhaeghe verkoopt er momenteel een appartement, prijskaartje 549.000 euro. De beschrijving klinkt veelbelovend: een luxeappartement van 118 vierkante meter met een prachtig zicht op de haven van Oostende. Een kwalitatief appartement dat speelt met de zon, het natuurlijk licht en de deugdlozende, zilte zeegeur van Oostende. Met een dergelijk uitzicht en de grootte van de knappe raampartijen creëert men een gevoel van openheid dat onevenaarbaar is in een appartement. Is de prostitutie dan geen nadeel om een appartement in die buurt verkocht te krijgen? “Absoluut niet”, klinkt het in het kantoor. “Vroeger werd de wijk misschien als achtergesteld beschouwd, maar nu is het een van de meest exclusieve wijken van Oostende. De impact van de prostitutie is te verwaarlozen, omdat je dat jaar na jaar ver-

der ziet uitdoven. Belangrijkere verkoopargumenten zijn de nabijheid van de jachthaven en de winkelstraat zonder de voortdurende drukte van het echte centrum. Eigenaars kopen vastgoed met de lange termijn in gedachten. Zij denken in termijnen van tien en twintig jaar. Prostitutie dooft uit. Ik ben geboren en getogen in Oostende. Ik heb diezelfde evolutie gezien in de Langestraat en de Van Iseghemlaan. Ook daar zag je vroeger de ene club naast de andere. Vandaag: het ene appartementsgebouw naast het andere.” Het Hazegras was oorspronkelijk een volkse, bruisende vissersbuurt. De zeemacht vond er na de Tweede Wereldoorlog zijn thuis. Kroegen, clubs en ook de prostitutie draaiden op volle toeren. Maar de voorbije tien jaar veranderde dat beeld. De wijk kreeg een heel andere sfeer. “Ik denk dat ik een van de laatste vissers ben hier”, zegt Danny V. (47). “Ik ben hier geboren. Dit is mijn thuis. Maar je kan het Hazegras geen visserswijk meer noemen! De zeemacht is weggetrokken, naar Zeebrugge. Het is logisch dat de prostitutie verdwijnt. Waar

moeten ze hun klanten zoeken?” Maar of de raamprostitutie echt helemaal zal verdwijnen, is onzeker. Na een forse daling in het begin van de jaren 2000 blijft het aantal etablissementen met raamprostitutie de jongste jaren stabiel. Een achttal clubs met zo’n 35 verlichte vensters houdt stand. “De omvorming van de wijk is natuurlijk geëvolueerd”, zegt burgemeester Johan Vande Lanotte. “Het langzaam verdwijnen van de visserij en de verhuis van de zeemacht gaven de buurt een ander karakter. Ook het doorgaand verkeer is verdwenen. Nu heeft de buurt een mooi gemengd karakter met nieuwbouwprojecten, sociale woningen... Ik zie de prostitutie op zich niet als een probleem. Maar de mensenhandel, de werkomstandigheden en de soms verkommerde gebouwen wel. Er zijn geen concrete plannen om komaf te maken met de raamprostitutie. En mocht die ooit ‘moeten’ verdwijnen, dan zoeken we er een andere plaats voor. Herlokalisatie lijkt mij het beste. Want verdoken, illegale prostitutie vergroot de problemen alleen.” Toch droomt Ronny Calmeyn, de officieu-

ze wijkburgemeester van het Hazegras, van een wijk zonder meisjes van lichte zeden. “Ik hoor overal dat er plannen zijn om komaf te maken met de prostitutie in het Hazegras. Ik woon hier al sinds 1967 en wil hier blijven wonen, maar de prostitutie is een doorn in het oog. Ik zie de projectontwikkelaars graag komen. Ze mogen mij snel uitkopen. Ik zal wel naar een van hun appartementen verhuizen.” Op woensdag gaat Ronny altijd even langs in Frituur Hazegras, bij Nico Geldhof, voormalig SP.A-schepen in Oostende. Op het terras van de frituur, aan de heraangelegde Graaf De Smet De Naeyerlaan, komt de buurt samen voor een hapje, een glaasje, en een babbel. Samen met Ronny is Nico een van de bezielers van de wijkwerking. Met evenementen, wijkblaadjes en een buurtthuis. “We werken met meer dan 60 vrijwilligers tijdens onze evenementen”, vertelt Daniel Lisabeth, een van de andere dragende figuren. “Dat toont dat het Hazegras meer is dan prostitutie. Vlak naast de frituur hebben we ons buurtthuis. Elke vrijdagavond is het daar gezelligheid troef.

Mensen van alle slag komen samen voor een praatje. Oud, jong, rijk, arm. Niets beter voor de sociale samenhang dan dat.” En legt de wijkwerking dan ook contact met de meisjes van lichte zeden. “Contact? Dat lukt echt niet”, zegt Ronny Calmeyn. “Ofwel proberen ze je binnen te lokken ofwel kan je hen amper verstaan. Voor ons is het Hazegras onze thuis, voor hen is het hun werk.” Wie aan het werk is, ervaart de wijk inderdaad op een totaal andere manier. Een meisje in turquoise glitterbikini zwaait vriendelijk als we voorbij komen in de Vooitgangstraat. Als ik teken doe, opent ze de deur. “Le quartier? Can ne m’intéresse pas. Ik kom hier om te werken. Ik laat de mensen gerust en zij laten mij gerust. Ik zie heus wel het verschil tussen een klant en een buur. C’est mom métier.” Dan wijst een stevige portier me kordaat de deur. “Weg of betalen”, snauwt hij grimmig, terwijl hij subtiel zijn zakmes in zijn broekzak toont...

Gluur binnen in één van de laatste West-Vlaamse bordelen

1. Een al dan niet bevallige SM-meesteres moet langs de Bruggesteenweg in Egem klanten lokken voor Le Ciel Flamand. **2.** Le Ciel Flamand beschikt, zoals het een borddeel met enige reputatie betaamt, over een zogenaamde 'séparé', die met een gordijn afgesloten kan worden. **3.** De bar van het borddeel, inclusief danspaal en enkele etalagepoppen. "Zo heb je het gevoel dat je hier niet alleen zit", zegt uitbater John. **4.** De aanpalende SM-kamer, waar, volgens uitbater John, alle mogelijke fantasieën werkelijkheid worden. Merk vooral de matenklopper op. **5.** De sensuele kamer, met fluweelrode plafondbekleding. En industriële airconditioning.

Meer op www.kw.be/prostitutie

HOT MARIJKE
leading lady van de seksindustrie

"De tijd van een volgeboekte agenda is voorbij"

Moet prostitutie erkend worden?

Alle politieke partijen bekennen kleur

"Ik kan niet overleven van mijn borddeel alleen, daarom verkoop ik ook jacuzzi's"

JOHN
uitbater van Le Ciel Flamand